

om at forlange Nedsættelser i de militære Udgifter, og nu komme I og forlange ganske væsentlige Forøgelse!"

Forsvarsminister N. Neergaard glædede sig den Gang over, at man nu var kommet ud af „denne Tryllering“, og at Venstre nu var „traadt ind i Rækken af Venstrepartierne rundt omkring i Europa“, idet han siger: „Der er ikke et eneste af Europas Venstrepartier, som ikke hævder den samme Grund-sætning, som nu Flertallet af Venstre-mænd ved sidste Valg aabent og klart har vedkendt sig: Nødvendigheden af et Forsvar, et effektivt Forsvar, og Nødvendig-heden af under de truende europæiske Forhold at yde ikke uvæsentlig mere til dette end tidligere. Det gør alle andre Venstrepartier i den vide Verden rundt, Radikale, Moderate, alle til Hobe“. Han tilføjer: „Her er nu i Virkeligheden største Delen af Venstre traadt ind i Række med de øvrige Lande“, og han haaber, at man maatte naa „en Ordning, som gør det, vi have, brugbart“, og at hele Forsvarsspørgsmaalet herhjemme maa behandles som det „store nationale, store saglige“ Spørgsmaal, det er.

Forsvarsministeren udtalte endvidere i Anledning af de Udtalelser angaaende Tjenestetiden, der var fremsat af det ærede Medlem fra Ringkøbing, den nuværende Kirkeminister J. C. Christensen, som tilstræbte nogle Nedsættelser og Indskræn-ninger i Uddannelsestiden: „Jeg kan ikke andet end sige, at jeg meget vilde ønske, at det ærede Medlem vilde opgive disse Bestræbelser, thi der er ikke nogen god Sammenhæng i at forlange, at Hæren skal kæmpe i aaben Mark uden nogen som helst faste Støttestøtter under sin Kamp mod en i Uddannelse, Tal og Bevæbning overlegen Fjende, og saa samtidig kræve, at den i Forvejen svage Uddannelse, som vore Folk have, skal være endnu svagere“. Ja, det var den daværende Forsvarsministers, den nuværende højtærede Statsministers Ord. Men han tilføjede endvidere, at Udlandet ikke vilde kunne forstaa, „at der er Alvor i vore Forsvarsbestræbelser, naar man væsentlig nedsætter Uddannelses-tiden for vore i Forvejen saa overordentlig svagt uddannede Tropper“. Men „Regeringen vil i øvrigt i de Forhandlinger, der nu forestaa, strække sig saa langt, som det er den muligt for at opnaa et Resultat. Den vil acceptere enhver Ordning, selv om den fjerner sig langt fra, hvad Regeringen i og for sig kunde anse for den bedste, enhver Ordning, som den efter Samraad med de kompetente sagkyndige i begge Værn,

som den nødvendigt maa støtte sig til, kan anse for forsvarlig“.

Forsvarsministeren sluttede sin Tale med at udtale, at „det er dobbelt paatrængende nødvendigt at sørge for at faa det, vi have, gjort brugeligt, og faa foretaget det, som kan foretages i de nærmeste Aar, for at vi ikke skulle staa ganske uforberedte, naar Ulykken kommer over os.“

Efter disse Udtalelser af domme skulde det danske Folk have forventet, at de Lovforslag, som nu skal afgøres, havde haft en ganske væsentlig anden Karakter. Man maatte have forventet, at Ministeriet havde forelagt et Forslag, som i alle Tilfælde havde været fuldt underbygget med Sagkundskab. Men stik imod Statsministerens tidligere Udtalelser i dette høje Ting tilsidesættes Sagkundskaben nu i en Grad som aldrig tidligere.

Mit Standpunkt bliver herefter — idet jeg senere skal komme ind paa en Lægmandskritik af Forslagets Bestemmelser —, at en Ordning som den foreslaaede, der vil medføre Udgifter af henimod 50 Mill. Kr. aarlig, muligvis mere, da enkelte Poster rimeligvis er fejlagtig kalkuleret — vi har jo set, at der er konstateret fejle Tal i Forsvarskommissionens Betænkning, jeg gaar ud fra som Følge af manglende virkeligt Samarbejde med de sagkyndige —, at denne Ordning vilde betyde at bortkaste dette store Beløb af Skatteydernes Penge til Foranstaltninger, som i det Øjeblik, Ulykken skulde komme over vort Land, er ganske værdiløse. Dette kan jeg ikke forsvare overfor mine Vælgere, hvis store Flertal med Glæde vil ofre Beløb til Landets Forsvar, men under den bestemte Forudsætning ganske vist, at Beløbene er vel anvendt; og at dette er Tilfældet, kan jeg efter min bedste Overbevisning ikke erklære overfor Vælgerne.

Denne Overbevisning er jeg kommet til efter mange Overvejelser og efter en grundig Gennemgang dels af alle de mange Bøger og Betænkninger, som er omdelt fra Militærkommissionen, og dels af Lovforslagene og Bemærkningerne til disse samt endelig af Udvalgets Betænkning vedrørende Forsvarsforliget. Desuden har den i Bladene stedfundne Polemik og Kritik og forskellige Udtalelser fra militære sagkyndige været medvirkende til, at jeg er blevet befæstet i den Tro, at der i dette Tilfælde handles ilde med Borgernes Penge.

Det er ofte blevet udtalt, at Ordningen af 1909 var ubrugelig, og at det for Hærens og de faste Befalingsmænds Skyld var nød-